Φιλιππούπολις. ΑΡΜΕΝΙΟΙ

Νικήτας: p. 258 – 260

1189
Τὴν δὲ Φιλιππούπολιν εἰσιὼν κεκενωμένην εὗρε τῶν πλείστων καὶ ἐπιφανεστέρων αὐτῆς οἰκητόρων· οἱ γάρ τοι καὶ ὑποδέδιεντο, πληγέντων τῶν ἔξω καὶ τὴν οὐσίαν πᾶσαν ἐκ τῆς ἐνεδέδοτο ἀριθμῷ, ἢ τοῖς Ἀρμενίοις καταλειφθεῖσαν. Οὗτοι γὰρ μόνοι τῶν ἁπάντων οὐ ἐπιδρομὴν ἐθνῶν, ἀλλὰ φίλων παρουσίαν τὴν τῶν Ἀλαμανῶν διέλευσιν ἡγοῦντο, ἐπειδὴ καὶ συγχρῶνται Ἀρμενίοις Ἀλαμανοὶ καὶ κατὰ τὴν αἵρεσιν τὰ πλεῖστα συμφέρονται. Ἀρμένιοι γὰρ καὶ Ἀλαμανοὶ εἰς ἴσον τῇ τῶν ἁγίων εἰκόνων προσκυνήσει ἀπηγόρευνται, καὶ τοῖς ἀζύμοις κατὰ τὰς ἱερουργίας ἀμφότεροι κέχρηνται, καὶ ἄλλα ἄττα Ὀρθοδόξοις Χριστιανοῖς ἀπόβλητα ἔχει σφαλλόμενοι τοῦ ὀρθοῦ τυρόσινῶν ἔννοια.

- - - - .

Ὁ δέ γε πρωτοστράτωρ κατὰ τὴν βασιλικὴν ὑποθημοσύνην διαπραττόμενος, παρεβλέπετο τὰ πρὸς αὐτὸν γραφόμενα παρὰ τοῦ ῥηγός, καὶ ἅπαξ ἤχθετο τοῦ δρᾶσαί τι κακὸν τοὺς Ἀλαμανοὺς περὶ φρυγανισμὸν ἐξιόντας. Καὶ δή ποτε περὶ τὰ δισχίλιόν ἐφόπλους καὶ ἱππέας ἀθρoισμένους, ἐθέλων ἄγχου που τῆς Φιλιππουπόλεως περαιωθῆναι νυκτὸς, καὶ τῇ ἐπιβουλῇ ἐχεμύθων ὑποκαθίσαι λόχον καὶ τοῖς σιτοφόροις ἐπιθέσθαι ἀφρόντιον. ... ὅπως γὰρ ἡ ἡμέρα διαφαύσῃ καὶ οἱ Ἀλαμανοὶ καθεῖεν παρὰ τῷ ἐν τῷ φρούριον τὸ Προυσηνὸν Ἀρμενίων (ἐκεῖσε γὰρ ἡ βασιλικὴ κατεστρατοπεδεύετο στρατιά) ὅσα ἦν τῷ πρωτοστράτορι πρὸς βασιλέα, κἀκεῖνα τὴν αὐτὴν ἐξάραντες τῆς Φιλιππουπόλεως ὑπὲρ τὰς πέντε χιλιάδας, σιδήρῳ πάντας καταπεφραγμένοι, ἐπιθέσθαι ἡμῖν ἠπείγοντο - - - .

Σ. 442-3
De Armeniis Thraciam incolentibus agit Gothofredus Monachus S. Pantal. anno 1189. Ad Annam, pag. 452 (Cang.

Adde quae ex Ansberto infra citabuntur...

Igitur, saeculo XII, Philippopoli sedes posuerant, ejusque urbis vicum quasi totum obtinebant, p. 450, unde cum Hungaris et Germanis commercia facile miscebant...

(Canossi)

Recueil des Historiens des Croisades. Publié par l'Academie des Inscriptions et Belles Lettres
Histor. Graec. Paris 1881 τ. II. Σ. 442-3 και 450-1.

Armenios Germanis Philippopolim ingressis favisse, consentit Ansbertus quoque pag. 51, extr.: "Armenos, inquit, fideliores victoriosissimo Imperatori" quos jam antea pag. 48, extr., induxerat idem scriptor suam ultro fidem Friderico offerentes: "Igitur Armeni et quidam ex Bulgaris qui partem terrae illius sub tributo incolebant, dominum imperatorem et principes exercitus adeuntes, cum omni humilitate magnaque precum instantia, praestito quoque fidelitatis et subjectionis sacramento, pacem firmans sibi suisque vicis impetrarunt, eo pacto ut forum rerum venalium apud Philippopolim exercitui, quandiu ibi consisteret prepararent, quod et illi fideliter perfecerunt."

Gothofredus quoque Coloniensis, apud Michaud "Bibl. des Crois." t. II p. 9 Armenios Philippopolitanos cum Crucigeris hospitaliter esse versatos iisque omnia ad victum necessaria copiose subministrasse tradit. Et sic ubique gentem illam, etiam in minoris Armeniae montibus

– – – –

ΑΡΜΕΝΙΟΙ

Νικήτα Χωνιάτου
Θησαυρὸς Ὀρθοδοξίας
Πίστεως
Βιβλίο XXIII

Ap. Le Quien:
Oriens Christianus
I. 649

ἐν Migne P. G.
τ. 140. σ. 136-7

Φιλιππούπολις.

Χρόνων τινῶν διαγενομένων, τοῦ (Ἰωάννου τοῦ Ἰτάλου) μαθητὴς Εὐστράτιος, ὃς τὴν τῶν Βιθυνῶν πόλεων Νικαίας ἀρχιερατικῶς προεδρεύων, πολλάκις ἐπὶ βασιλικοῦ βήματος μετὰ Λατίνων εἰς λόγους ἐλθὼν περί τε ἀζύμων καὶ τοῦ θείου Πνεύματος, καὶ θελήσας γραφῇ παραδοῦναι ὅσα εἴρηκε πρὸς τοὺς Λατίνους, καὶ ὅσα παρ᾽ ἐκείνων ἐν τῷ διαλέγεσθαι ἀκήκοε, οὐκ ἀσφαλῶς, οὐδὲ ἐπαινετῶς τοὺς περὶ τοῦ Πνεύματος λόγους ἐξήνεγκεν.

Ἐνίοτε δὲ κατὰ Φιλιππούπολιν ἐπ᾽ ἀκροάσει τοῦ Βασιλέως ἐπὶ Ἀρμενίου τινὸς περὶ τῶν δύο τοῦ Χριστοῦ φύσεων ποιησάμενος τὴν διάλεξιν, οὐδέ τε καθηκόντως τῇ θεηγορίᾳ ἐπιβαλεῖν, ἀλλ᾽ ἀναιδῶς ἐφθέγξατο, καὶ πρότερον καὶ νῦν τῷ Πατρὶ λατρεύειν τὸ τοῦ Κυρίου τὸ πρόσλημμα· οὐκ αἰδοῖ ὑποθήκης [illegible] ταύτην τὴν φωνὴν παρεισάμενος. Πρὸς δὲ τὴν ἄτοπον ταύτην καὶ παντάπασιν ἀσυνήθη ῥῆσιν ἐκπλαγεὶς ὁ Ἀρμένιος ὕβρεσι τὸν Εὐστράτιον ἔπλυνε, Τζιλάκην καλέσας. Δηλοῖ δὲ ἡ λέξις παρὰ Ἀρμενίοις τὸν κτηνοβατούμενον. Ἀλλ᾽ οἱ [illegible] τοῦ Βασιλέως λόγιμοι ἄνδρες τῆς λέξεως ἐπιλαβόμενοι ὡς αἱρετίζοντα τῷ Εὐστρατίῳ ἐπέσκηπτον.

Μικρὸν δὲ ὕστερον [illegible] τῶν Ἀρχιερέων συνόδῳ Εὐστράτιος καθαιρεῖται, ὡς γενόμενος καινῆς αἱρέσεως.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ